

UN STRIGĂT ÎN PUSTIU

UN CRI DANS LE DÉSERT

Mircea UDRESCU

UN STRIGĂT ÎN PUSTIU

UN CRI DANS LE DÉSERT

Editura Universitară,
București, 2014

Tehnoredactare / Technorédacteur : Angelica Mălăescu
Coperta și ilustrațiile / Couverture et illustrations : Liliana Anastasescu
Traduceri / Traductions : Mircea Udrescu

Editură recunoscută de Consiliul Național Al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
UDRESCU, MIRCEA

Un strigăt în pustiu = Un cri dans le désert /
Mircea Udrescu. – București: Editura Universitară,
2014

ISBN 978-606-591-954-9

821.135.1-94=133.1=135.1

DOI (Digital Object Identifier): 10.5682/9786065919549

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate autorului.

Copyright © 2014
Editura Universitară
Director: Dr. Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33,
Sector 1, București
Tel.: 021.315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție : tel.: 021.315.32.47 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

Bunilor mei prieteni Decebal, Emil, Jean, Leonte, Manolică Sarfutescu, Măiță, Quentin, Wim ... pe care i-am păcălit poate cu „O premieră în Belgia“, dar nu i-am înșelat nicicum.

Din partea autorului

Într-o zi, vărul meu Decebal m-a întrebat de ce nu scriu o carte cu amintiri din tinerețea noastră. Când i-am răspuns că nu mai interesează pe nimeni ce a fost cu atâția ani în urmă, mi-a replicat că celor ca noi le-ar face poate plăcere ca cineva să le reamintească ce-au trăit. M-a îndemnat să scriu într-un fel o carte pentru vârsta a treia. Frustrant la prima vedere!

I-am făcut plăcerea vărului meu, numai că în loc să fie o carte intimistă, de exorcizare a trecutului nostru, s-a amestecat în ea, inevitabil, și prezentul. Fiecare text prezentat în limba română este urmat de traducerea sa în limba franceză. De ce bilingvă franceză și română? Nu știu ce să vă răspund! Poate pentru faptul că franceza este limba în care m-am exilat.

Pentru a face lectura mai agreabilă am antrenat în această aventură un plastician care aparține aceleiași generații.

Și dacă numai un singur tânăr va citi cartea, mă voi considera mulțumit: n-am aruncat pe fereastră banii cheltuiți cu publicarea ei.

Cartea s-a tipărit în 100 de exemplare; marea lor majoritate au fost distribuite gratuit prietenilor. Dedic această carte lui Decebal Ștefănescu, vărul meu, care m-a acompaniat în unele dintre istorii precum și memoriei bunului nostru prieten Dinu Fodor.

Lectură plăcută.

De la part de l'auteur

Un jour, mon cousin Decebal m'a demandé pourquoi je n'écrirais pas un livre qui évoquerait des souvenirs de notre jeunesse. Quand je lui ai répondu que ce que nous avons vécu il y a tant d'années n'intéresserait personne, il m'a répliqué que les gens de notre âge seraient intéressés de se rappeler ce qu'ils ont vécu. Mon cousin m'a ainsi encouragé à écrire en quelque sorte un livre pour le troisième âge. Frustrant à première vue !

J'ai fait plaisir à mon cousin, mais dans ce livre intimiste d'exorcisation des démons du passé, le présent s'y est inévitablement mêlé. Chaque texte est présenté en roumain et est immédiatement suivi par sa traduction française. Pourquoi un livre bilingue franco-roumain ? Je ne sais pas quoi vous répondre ! Peut-être parce que le français est la langue dans laquelle je me suis exilé.

Pour rendre la lecture plus agréable, j'ai entraîné dans cette aventure un plasticiens qui appartient à la même génération.

Si seulement un seul jeune lisait ce livre, je serais très heureux : je n'aurais pas jeté par la fenêtre l'argent dépensé pour sa publication.

Le livre a été édité en 100 exemplaires que j'ai payés moi-même; j'en ai offert la plus grande partie à des amis. Je dédie ce livre à Decebal Stefanescu, mon cousin, qui a partagé avec moi quelques-unes de ces histoires et aussi à la mémoire de notre cher ami Dinu Fodor, qui nous a quitté trop tôt.

Bonne lecture.

« Mă duc la fiica mea la Bruxelles ca să stau cu pisica...»

« Mă duc la fiica mea la Bruxelles ca să am grijă de pisica ei; fata mea trebuie să plece pentru două săptămâni la Strasbourg, căci lucrează la Parlamentul european. Are o pisică frumoasă, neagră, mare, de rasă, ce cântărește mai bine de șapte kg și nu poate s-o lase singură: pisica nu suportă singurătatea».

Am aflat astfel în câteva minute, în sala de așteptare a aeroportului Otopeni-București, în toamna anului 2013, totul sau aproape totul despre scopul călătoriei la Bruxelles al domnului de lângă mine: românii sunt în general gureși.

«Eu și soția am fost la Bruxelles de mai bine de 20 de ori în ultimii opt ani, de când fata lucrează la Parlamentul european, ca să ne ocupăm de pisică. Căci fata noastră lucrează mult, este foarte ocupată, n-are timp nici măcar să se mărite» mi-a mărturisit bietul om. «Pisica trebuie să țină un regim, ca să nu se îngrășe: animalul trebuie să mănânce la oră fixă și atunci numai un anumit fel de mâncare». Tristă viața de pisică la Bruxelles!

Continuând confidențele, domnul acela mi-a mărturisit că a trebuit să stea odată o lună întregă cu soția la Bruxelles, la fată, atunci când aceasta a fost într-un concediu în Peru. *«Când pleacă în voiaje mai scurte, de două-trei zile, ia și pisica cu ea, într-o cușcă. E o pisică umblată!»* Avea și ceva humor involuntar domnul...

Când l-am întrebat ce i-a plăcut mai mult în Bruxelles, mi-a răspuns că nu prea cunoaște orașul, că n-a ieșit decât la cumpărături cu fiica lui. Om modest, la locul său altfel, și care mi-a fost o bună companie în sala de așteptare a aeroportului Otopeni.

Mi-a mai spus că ei n-au avut niciodată pisică în apartamentul lor din Berceni, în care locuiesc de peste 30 de ani și în care a crescut și fata.

« Je vais chez ma fille à Bruxelles pour garder son chat... »

« Je vais chez ma fille à Bruxelles pour garder son chat ; ma fille travaille au Parlement européen et doit partir deux semaines à Strasbourg. Elle a un beau chat, grand, de bonne race, qui pèse plus de sept kilos et qu'on ne peut pas laisser seul : le chat ne supporte pas la solitude. »

J'ai appris ainsi en quelques minutes, dans la salle d'attente de l'aéroport Otopeni – Bucarest, en 2013, tout ou presque tout sur le but du voyage à Bruxelles du monsieur assis à côté de moi : les roumains sont généralement bavards...

« Il y a huit ans que ma fille travaille au Parlement européen et depuis lors, mon épouse et moi, sommes allés plus de 25 fois à Bruxelles pour s'occuper de son chat. Car notre fille travaille beaucoup, elle est très occupée, n'a même pas le temps de se marier », m'a témoigné mon voisin. « Le chat doit suivre un régime alimentaire pour ne pas grossir de trop : il

doit manger à heure fixe et uniquement un seul type de nourriture. » Comme c'est triste la vie des chats à Bruxelles !

En continuant son histoire, le monsieur m'a confié qu'il a dû rester une fois à Bruxelles un mois chez sa fille, quand celle-ci est partie en vacance au Pérou. « *Si elle part vers des destinations plus proches, elle emmène son chat avec elle, dans une sorte de cage. C'est un chat qui a beaucoup voyagé.* » Le monsieur avait même, sans le vouloir, un peu d'humour.

Quand je lui ai demandé ce qu'il a le plus aimé à Bruxelles, il m'a répondu qu'il ne connaissait pas la ville, qu'avec sa fille, il est uniquement sorti pour faire des achats. Un homme simple, sans problèmes, qui m'a été un bon compagnon dans la salle d'attente de l'Aéroport Otopeni-Bucarest.

Monsieur m'a confié qu'ils n'ont jamais eu de chat dans leur appartement de Bucarest - Berceni où ils habitent depuis plus de 30 ans et où ils ont élevé leur fille.

Parlamentul european

Reportajul realizat de o echipă a televiziunii germane în iunie 2008 la Parlamentul european l-am văzut pentru prima dată în 2013; filmările fuseseră făcute pe culoarele sediului din Strasbourg. Nu mi-a venit să cred! Parlamentarii făceau coadă vinerea, la ora 6h45, în fața biroului unde se înscriau pe listele de prezență; în felul acesta ei beneficiau de cei 284 euro oferiți generos pentru fiecare zi de sesiune parlamentară la care participau. Imediat după ce semnav, părăseau incinta Parlamentului trăgându-și așa de obișnuitele valize pe roțițe spre gară sau spre aeroport, fiecare unde avea de mers.

Și jurnalistul acreditat – dat afară *manu militari* din incinta Parlamentului – face următoarea socoteală: «*La salariul lunar de 7339 euro, la care se adaugă indemnizațiile de 3980 euro, unii dintre parlamentari pot conta pe 284 euro pe zi de prezență, multiplicat cu o medie de 12 sesiuni parlamentare pe lună. Dacă adunăm aceste cifre salariul parlamentarilor ajunge la 14.727 euro, adică mai mult decât Angela Merkel, cancelarul Germaniei*».

Asta era situația în 2008!

Am rămas perplex. Imaginați-vă, stimați cititori, care ar fi reacția dumneavoastră dacă profesorii ar primi, în plus de salariu, o sumă de bani pentru fiecare oră de clasă!

Căci cam la asta se rezumă chestia!

Le Parlement européen

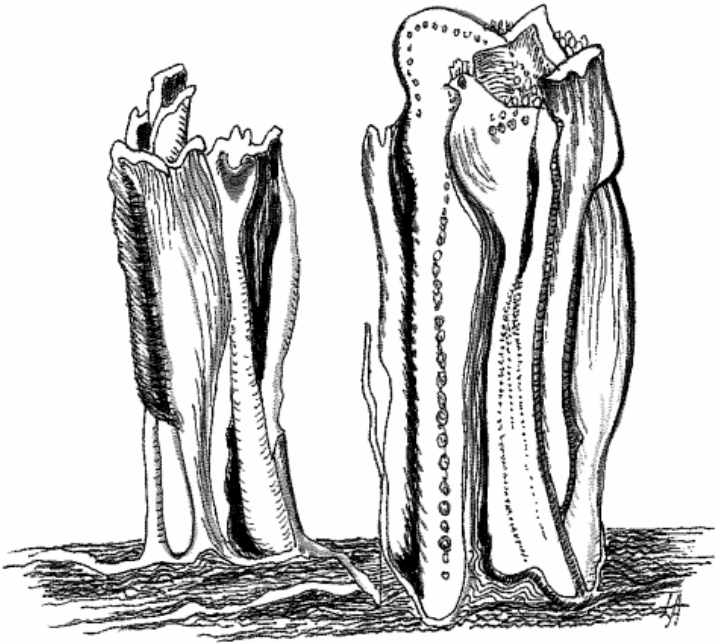
J'ai vu pour la première fois en 2013 le reportage réalisé par une équipe de télévision allemande au Parlement européen en juin 2009. Les prises de vue avaient été réalisées dans les couloirs du siège de Strasbourg. J'ai cru rêver ! Les parlementaires européens faisaient la file un vendredi matin, à 6h 45, devant le bureau où ils devaient inscrire leur nom sur les listes de présence : ils bénéficiaient ainsi de la somme de 284 euros offerts généreusement pour chaque jour de session parlementaire à laquelle ils participaient. Tout de suite après, ces élus de toutes les couleurs politiques se taillaient en catimini, tirant leurs habituelles valises à roulettes vers la gare ou vers l'aéroport d'où ils prendraient la poudre d'escampette.

Après avoir filmé des scènes grotesques auxquelles il assistait, le journaliste accrédité auprès du Parlement européen a été mis à la porte du bâtiment *manu militari*. Cela ne l'a pas empêché de faire les comptes suivants : *«Au salaire mensuel de 7339 euros, s'additionnent des indemnités de 3980 euros ; certains d'entre eux peuvent également bénéficier des 284 euros par jour de présence, à raison d'une douzaine de sessions par mois. Une fois ces chiffres additionnés, leur salaire grimpe à 14 727 euros, soit plus que la chancelière Angela Merkel»*, souligne-t-il dans son reportage.

Et ça c'était en 2008 !

Je suis resté perplexe! Imaginez, chers lecteurs, quelle serait votre réaction si les professeurs recevaient une somme d'argent pour chaque heure de classe en plus de leur salaire !

C'est bien là la question !

Succesul...

„În fond, eu cred că îți trebuie un curaj monstruos ca să mergi la școală. Eu n-am avut răbdare, am renunțat.” Îți trebuie o doză mare de curaj ca să afirmi așa ceva și s-o mai faci și cu mândrie. Pentru Izia, «*bête de scène confirmată, fiica lui Jacques...*», prezentă cu un lung interviu în paginile *Culture Match* ale celebrului magazin cu același nume, asemenea declarații nu i-au pus nicio problemă.

Dar cine este Izia? Este o stea montantă a muzicii și a artei cinematografice din Franța; cel puțin așa este prezentată în interviul cu pricina. La întrebarea dacă faptul «*...de a nu fi făcut studii nu v-a creat lacune în cultura generală?*», Izia răspunde cu candoarea vârstei dar și cu nonșalanța unei persoane sigură de succes: «*Citesc și, mai ales, întâlnesc oameni super inteligenți care îmi aduc enorm. Și asta, după părerea mea, e cea mai bună școală*». Școala vieții, școala de alcov... nu prea știi ce a vrut să spună.

Frumoasă, talentată probabil, dar mai ales tânără fată: 22 de ani! Va reuși în viață, ca multe alte fiice și fii de foste și actuale glorii ale scenei, ale muzicii, ale micului sau ale marelui ecran. Cu atâția boșorogi impenitenți care conduc instituții culturale și cu un spirit de gașcă hiper-dezvoltat nici nu-i de mirare. În plus, am impresia că în ultimul timp talentele și mai ales profesiunile se moștenesc din tată în fiu.

Te iubesc Izia pentru sinceritatea ta dezarmantă, chiar dacă nu te-aș da niciodată ca model nepoților mei.

Să urcăm iarăși pe baricade, să darâmăm școlile – noile Bastilii – și să construim calculatoare tot mai performante pentru generația internet! Căci istoria este o eternă reîntoarcere.

Le succès...

„Au fond, je pense qu’il faut un courage monstre pour aller à l’école. Moi je n’ai pas cette patience, je me suis taillée ». Il te faut un courage monstre pour affirmer cela et, en plus, pour en être fière.. Pour Izia, *« bête de scène confirmée, la fille de Jacques... »*, ça n’a posé aucun problème lors de la longue interview relatée dans la rubrique *Culture Match* du célèbre hebdomadaire.

Mais qui est Izia ? C’est l’étoile montante de la musique et du cinéma français. A la question posée : *« Le fait de ne pas avoir fait du tout d’études ne vous a-t-il pas occasionné des lacunes en culture générale ? »*, Izia répond avec la candeur de l’âge et aussi avec la nonchalance de celle qui est certaine de son succès : *« Je bouquine et, surtout, je rencontre des gens super intelligents qui m’apportent beaucoup. Et ça, à mon sens, c’est la meilleure école »*. Ecole de la vie, école du canapé, je ne sais pas vraiment ce qu’elle a voulu dire...

Probablement pleine de talent, Izia est assez belle et, surtout, jeune: 22 ans ! Elle réussira dans la vie, comme beaucoup de fils et de filles d’anciennes et d’actuelles gloires de la scène, de la musique, du petit et du grand